

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2011. február 23. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 8 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott és társai** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsa 2010. május 13. napján kihirdetett KB.I.54/2008/12. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I. és II.r. vádlottak közélet tisztasága elleni bűncselekményét folytatólagosan, hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének (Btk.250.§ (1), (3) bek.), rendészeti bűncselekményüket 1 rb. embercsempészás büntettének (Btk.218.§ (1) bekezdés b/ pont, (2) bekezdés a/, b/ pont) **minősíti**.

III.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 1 (egy) évi börtönbüntetésre **enyhíti**.

I.r. vádlottól lefoglalt Bj.552/2010. szám alatt kezelt kártyatartó tokot az ügy irataihoz csatolja.

Egyebekben az első fokú ítéletet I., II. és III.r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy III.r. vádlott cselekményének helyes megnevezése: hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntette (Btk.250.§ (1) bek.)

I n d o k o l á s:

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsa a 2010. május 13. napján kihirdetett Kb.I.54/2008/12. számú ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 8 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettében (Btk.250.§ (1), (3) bek.) és 1 rb. embercsempészás büntettében (Btk.218.§ (2) a,b/, (3) c/) (, ezért - halmazati büntetésül - 2 évi és 6 hónapi börtönre, valamint 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, az I. r. vádlottat szemben 282.240,- Ft vagyonekobzást rendelt el, továbbá kötelezte 3.246,- Ft bűnügyi költség megfizetésére. II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 15 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettében (Btk.250.§ (1), (3), valamint 2 rb. embercsempészás büntettében (Btk.218.§ (2) b/, (3) c/), ezért - halmazati büntetésül - 2 évi börtönre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította, a II. r. vádlott tekintetében 534.520,- Ft

összegeben vagyonelkobzást rendelt el és kötelezte 3.246,- Ft bünygyi költség megfizetésére. III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki vesztegetés bűntettében (Btk.250.§ (1), ezért 1 évi és 6 hónapi börtönre, valamint lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, az előzetes fogvatartásban töltött időt végrehajtás elrendelése esetére beszámította, továbbá kötelezte a vádlottat 3.246,- Ft bünygyi költség megfizetésére. IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 10 rb. hivatalos személy által kötelességsegéssel elkövetett vesztegetés bűntettében (Btk.250.§ (1), (3), valamint 1 rb. embercsempészség bűntettében (Btk.218.§ (2) b/, (3) c/), ezért - halmazati büntetésül - 1 évi börtönre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, a vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előléthez fűződő hátrányos következmények alól, továbbá kötelezte 45.246,- Ft bünygyi költség megfizetésére. Az eljárás során lefoglalt SIM kártyatartó tok lefoglalását megszüntette és azt az I. r. vádlottnak kiadni rendelte. Ellenben a III. r. vádlottat az ellene 20 rb. embercsempészség büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A tárgyaláson a katonai ügyész 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd valamennyi vádlott vonatkozásában tudomásul vette az ítéletet. Az I. r. vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért fellebbezett. A II. r. vádlott és védője felmentésért fellebbezett. A III. r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A IV. r. vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

Az előzőekben foglaltakra figyelemmel az elsőfokú ítélet a IV. r. vádlott tekintetében 2010. május 17. napján jogerőre emelkedett.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészség a Kf.IV.123/2010. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján a tényállást egészítse ki azzal, hogy az I. és II. r. vádlottak vezényelt útlevélezői szolgálataik során rendszeres anyagi haszonszerzésre törekedve súlyosan megszegték a Határőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 40/2001. (XII.23.) BM rendelet 8. §-ában, valamint a Határőrség Útlevélezői Szabályzatáról szóló 18/2004. OPK parancs 2.5.1., valamint 2.5.2. pontjaiban írt ellenőrzési, illetve adatrögzítési kötelemeiket. Indítványozta továbbá, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, melynek keretében az I. és II.r. vádlottak rendészeti bűncselekményét minősítse, illetve megnevezését pontosítsa 1 rb. a Btk. 218. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pontja, valamint (3) bekezdés c./ pontja szerinti üzletszerűen elkövetett embercsempészség bűntettének. Indítványozta még az I. és II. r. vádlottak terhére értékelni a többszörös halmazatot, valamint azt, hogy bűnüldöző hatóság tagjaként követték el a bűncselekményeket és ezzel megsértették a határőrség törvényes működésébe vetett közbizalmat. A II. r. vádlott esetében további súlyosító körülményként kérte megállapítani a korábbi elítéltetését. Valamennyi vádlott esetében jelentős enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Az I.r. vádlott és védője is előterjesztették az ügyben fellebbezésük írásbeli indokolását. Az I.r. vádlott beadványában kifogásolta, hogy a katonai tanács a IV.r. vádlott vallomásának értékelésekor nem vette figyelembe azt, hogy ő egy 300.000,-forintos meg nem adott kölcsön miatt haragszik az I.r. vádlottra. Álláspontja szerint figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság az ügy iratai között szereplő a Határőr Igazgatóság által kihallgatott moldáv állampolgárok vallomásait. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a védő iratellenesség miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt. Az I. r. vádlott kifogásolta, hogy sem a nyomozás során, sem az elsőfokú bírósági eljárásban nem került megvizsgálásra a moldáv állampolgárok határátlépésének valódi helye, az a körülmény, hogy őket milyen járművek szállították, nem került meghallgatásra ukrán állampolgár, illetve nem foglalkozott az elsőfokú bíróság azzal, hogy a Határőr Igazgatóságon tett vallomásukban a moldáv állampolgárok nem tettek említést az embercsempésznek adott 200 eurós díjról.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az első fokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését kiegészítéssel tartotta fenn és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, másodsorban az I. r. vádlott cselekménye jogi minősítésének megváltoztatására, hivatali visszaélés megállapítására és elévülés miatt az eljárás megszüntetésére, míg harmadsorban az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának enyhítésére és a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztésére tett indítványt. Elsődleges indítványával kapcsolatban az írásbeli indokolásban kifejtetteket tartotta fenn. A másodlagos indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét elsődlegesen IV. r. vádlott vallomásra alapította. Ezen vádlott azonban a jelenleg is fennálló pénzkövetelése miatt elfogulatlannak nem tekinthető, ezért vallomása nem vehető figyelembe. A rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján az I. r. vádlott terhére csak hivatali visszaélés állapítható meg, azonban az már elévült, ezért az eljárás megszüntetésének van helye. A védő a harmadlagos indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy 2007-es elkövetésről van szó, tehát a bekövetkezett igen jelentős időmúlás a kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítését indokolja.

A II. és III. r. vádlottak védője perbeszédében az elsőfokú bíróság előtt elmondott perbeszédében foglaltakat tartotta fenn. A II. r. vádlott magatartásával kapcsolatban kifejtette, hogy a II. tényállási pont tekintetében nem talált semmiféle bizonyítékot arra, hogy a tényállásban írt külföldi állampolgárok a II. r. vádlott sávján léptek volna be. A III. vádponttal kapcsolatban utalt arra, hogy az adott napon az ukrán határforgalmi adatok szerint csupán 3 moldáv állampolgár hagyta el Ukrajna területét. Ebből következően a védenca legfeljebb 3 moldáv állampolgár tekintetében követhetett el bűncselekményt. A további személyek tekintetében el kell fogadni azt, hogy azok magyar állampolgárok voltak és regisztrálás nélkül léphettek be. Ebben az esetben, ha a II. r. vádlott a regisztrációs kötelezettségét meg is szegte az csupán a Btk. 348. § (1) bekezdésébe ütköző szolgálatban kötelességszegés vétségeként értékelhető. A III. r. vádlott védelmében előadta, hogy ezen védenca tekintetében kizárólag IV. r. vádlott vallomása áll rendelkezésre

terhelő bizonyítékként. Álláspontja szerint IV. r. vádlott igazmondása kétséges, hiszen lebukott és utána az volt az érdeke, hogy minél több személyre mondjon terhelő adatokat. Ilyen alapon a IV. r. vádlott korábban kérte is a vele szemben indult eljárás megszüntetését. Ezen körülményekre figyelemmel a III. r. vádlott tekintetében elsődlegesen a felmentésére, másodsorban lényegesen enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

A Katonai Fellebbviteli Ügyészségnek a nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében a másodfokú ügyészi átiratban foglaltakat tartotta fenn. Kifejtette azon álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, annak hatályon kívül helyezésére nincs lehetőség, illetve a felülmérlegelés tilalma miatt a vádlottak felmentésére sem kerülhet sor. Indítványát megismételte.

A bejelentett I., II. és III. r. vádlotti és védői fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján felülbírált. A Be. 349. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a IV. r. vádlott tekintetében a felülbírálatot mellőzte figyelemmel arra, hogy ezen vádlott tekintetében az ítélet már 2010. május 17. napján elsőfokon jogerőre emelkedett. A Be. 348. § (2) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság mellőzte a felülbírálatot a III. r. vádlottat érintő felmentő rendelkezés tekintetében, figyelemmel arra, hogy ezt fellebbezés nem támadta.

Az I., II. és III. r. vádlottaknak és védőiknek az ítélet hatályon kívül helyezésére és felmentésre irányuló fellebbezései nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I., II. és III. r. vádlottak a tárgyaláson nem kívántak vallomást tenni, azonban bűnösségüket el nem ismerő nyilatkozatot tettek. A nyomozás során tagadó tartalmú vallomást tettek. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást az önmagára, valamint az I-III. r. vádlottakra nézve is terhelő vallomást tett IV. r. vádlott nyilatkozatai, a kihallgatott tanúk vallomásai, a rendelkezésre álló és a bizonyítás anyagává tett okiratok, valamint a tárgyi bizonyítási eszköz alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldal utolsó bekezdésétől a 16. oldal 5. bekezdéséig igen részletesen foglalkozott a bizonyítékok értékelésével és meggyőző logikus magyarázatát adta annak, hogy miért nem az I-III. r. vádlottak védekezését fogadta el a tényállás alapjául.

Az I. r. vádlott és védője a másodfokú bírósághoz intézett beadványukban tévesen hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a Magyarországra jogellenesen beléptetett személyek vallomásaival, a kihallgatásukról szóló jegyzőkönyvekkel, az abban szereplő állítások tartalmával. Ezen vádlott és védője új körülményként hivatkoztak ezen jegyzőkönyvek tartalmára. Megállapítható

azonban, hogy az elsőfokú katonai tanács felolvasással a bizonyítás anyagává tette az okiratokat, és ítélete 13. és 14. oldalán értékelte ezen jegyzőkönyvek tartalmát. Következtetései levonásánál helytállóan hivatkozott arra, hogy az adott nyilatkozatok igazságtartalma az ukrán és magyar határőrizeti szervek határforgalmi adatai, valamint az adott személyeknél megtalált okmányok alapján vizsgálható. Helyesen döntött, amikor komolytalannak tartotta azon moldáv állampolgárok előadásait, akik elfogásukat követően úgy nyilatkoztak, hogy Ukrajna területét hamis román útlevél felhasználásával hagyták el.

Nem helytálló a II. r. vádlott védőjének azon érvelése, hogy védencének 2007. február 5-6.-ai szolgálata során (II. tényállási pont) az ukrán hatóságok igazolása szerint csupán 3 moldáv állampolgár hagyta el Ukrajna területét. A HÖR Igazgatóság Bűnügyi és Felderítő Osztály által adott tájékoztatás szövege szerint az ukrán határőrizeti szervek tájékoztatásukban a magyar határőrizeti szervek által név szerint megjelölt moldáv állampolgárok tekintetében közölték az átlépés időpontját és helyét. Az elsőfokú bíróság által megjelölt további bizonyítékok - különösen a 90. npsz. alatti feljegyzés, valamint az adott napra vonatkozó tanúvallomások - pedig határozottan bizonyítják azt, hogy az adott napon még további moldáv állampolgárok kerültek jogellenesen a vádlott sávjában megfelelő engedély, illetve regisztráció nélkül Magyarország területére.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján azzal egészíti ki, hogy: "Az I. és II.r. vádlottak magatartásukkal megszegtek a Határőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 40/2001. (XII.23.) számú BM rendelet 22. § (1) bekezdésében írt rendelkezést." Ezen túlmenően a III. r. vádlott személyi körülményeit annyiban egészíti ki, hogy: "Ezen vádlott szolgálati viszonya megszűnt."

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

A vádlottak és védőik új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Erre figyelemmel a vádlottaknak és védőjüknek az ítélet hatályon kívül helyezésére, valamint a bizonyítékok újraértékelésén keresztül felmentésre irányuló fellebbezései eredményre nem vezethettek. Elévülés okából az eljárás megszüntetése pedig fel sem merülhet.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést az I-III.r. vádlottak bűnösségére, részben tévedett azonban a cselekmények jogi minősítését illetően.

Az ügyben eljáró katonai ügyész a tárgyaláson történt vádmódosítást követően az I. r. vádlottat 8 rb. a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettével, valamint 1 rb. a Btk. 218. § (2) bekezdés b./ pontjába ütköző, de a (3) bekezdés c./ pontja szerint minősülő embercsempészés büntettével, Nagy Lajos volt r. őrm. II. r. vádlottat 15 rb. a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettével, valamint 2 rb. a Btk. 218. § (2) bekezdés b./ pontjába ütköző, de a (3) bekezdés c./ pontja szerint minősülő embercsempészés büntettével, továbbá Szép Zsolt r. tzs. III. r. vádlottat 1 rb. a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntettével vádolta.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II. r. vádlottak közélet tisztasága elleni bűncselekményét 8 illetve 15 rendbelinek tekintette. A vesztegetési cselekményeknél a kialakult gyakorlat szerint a rendbeliség a jogellenes kapcsolatok számához igazodik. A jelen ügyben a vádlottak jogtalan előny adásában, illetve elfogadásában megnyilvánuló jogellenes kapcsolatban az ukrán állampolgár embercsempésszel álltak, akivel konkrétan az I. r. vádlott tartotta a kapcsolatot. A személyi azonosságát illetően ismeretlenül maradt embercsempész ajánlott pénzt a vádlottaknak a kötelességszegésért és szervezte a moldáv állampolgároknak a határon történő jogellenes átjutását. Jogtalan előny adásában és elfogadásában megnyilvánuló kapcsolatba az I. és II. r. vádlottak a moldáv állampolgárokkal nem kerültek. Cselekményük tehát 1 rb. hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének tekintendő. A meglévő jogellenes kapcsolaton belül a beléptetett moldáv állampolgárok számához igazodóan többszöri előny átvételére került sor, ezért az I. és II. r. vádlottak magatartása folytatólagosan elkövetettként minősül, mivel a folytatólagosságnak a Btk. 12.§ (2) bekezdése szerinti törvényi előfeltételei fennállnak.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az I. és II. r. vádlottak cselekményeit a Btk. 218. § (2) bekezdés b./ pontjába ütköző és a (3) bekezdés c./ pontja szerint minősülő embercsempészés büntettének minősítette. Megállapítható, hogy az I. és II. r. vádlottak a rendészeti bűncselekményüket az államhatárnak más által meg nem engedett módon történő átlépéséhez több személynek segítséget nyújtva, vagyoni haszonszerzés végett valósították meg. A másodfokú bíróság ugyanakkor nem látta megállapíthatónak az üzletszerű elkövetést.

A Btk. 137. § 9. pontjában foglaltak szerint üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása azonban, a rendszeres haszonszerzésre törekvésre vonatkozó tényállási elemeket nem tartalmazza, illetve az elsőfokú bíróság nem állapította meg a közélet tisztasága elleni bűncselekménynél sem az üzletszerűséget bár az ott is lehetséges minősítő körülmény. Ugyanakkor a haszonszerzés céljából történő elkövetés a

vádlottak terhére kétséget kizáróan megállapítható. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács ítéletének rendelkező része, illetve indokolása a II. r. vádlott rendészeti bűncselekménye tekintetében, annak rendbelisége vonatkozásában ellentmondást tartalmaz. Az elsőfokú bíróság ugyanis e vádlott bűnösségét 2 rb. embercsempészség büntetében állapította meg, míg ítélete 17. oldal 2. bekezdésében 1 rb. cselekmény elkövetését indokolta meg, azon az alapon, hogy több személynek segítséget nyújtva valósult meg a cselekmény, tehát az 1 rb. cselekmény, amely a II. r. vádlott minden meg nem engedett módon való határátlépéshez nyújtott segítségét magában foglalja. A másodfokú bíróság az elsőfokú katonai tanácsnak a rendbeliség tekintetében az ítélet indokolásában foglaltakat fogadta el.

Az előzőekben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az I. és II. r. vádlottak közélet tisztasága elleni bűncselekményét a Btk. 250. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan, hivatalos személy által, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetékévé, míg rendészeti bűncselekményüket 1 rb. a Btk. 218. § (1) bekezdés b./ pontjába ütköző és a (2) bekezdés a./ és b./ pontjai szerint minősülő embercsempészség büntetékévé minősítette. A III. r. vádlottnak a rendelkező részben helyesen minősített cselekményének megnevezését hivatalos személy által elkövetett vesztegetés büntetékére pontosította.

Az I. és II. r. vádlottaknak és védőiknek a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezései nem alaposak. A III. r. vádlott védőjének az enyhítésre irányuló fellebbezése viszont alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, azok csupán a bekövetkezett jelentős időmúlással egészítendő ki. Nem tévedett a katonai tanács, amikor a cselekmény tárgyi súlyára, illetve a vádlottak alanyi bűnösségi fokára figyelemmel, az I. és II. r. vádlottal szemben - a jelentős időmúlás mellett is - végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabott ki halmazati büntetésül. A katonai tanács az I. és II. r. vádlottak cselekményei esetében megfelelően differenciált, amikor az I. r. vádlottal szemben 2 év és 6 hónapi börtönbüntetést, míg a II. r. vádlottal szemben 2 évi börtönt szabott ki. Nem tévedett akkor sem, amikor mindkét vádlottal szemben - a cselekményük jellegére figyelemmel - a szabadságvesztés büntetéssel arányos tartamban közügyektől eltiltást is alkalmazott. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban, éppen a vádlottak cselekményeinek belső arányaira figyelemmel a csupán egyetlen és enyhébb minősítésű bűncselekményben elmarasztalt III. r. vádlott esetében eltúlzottan súlyos a kiszabott szabadságvesztés büntetés, ezért a másodfokú bíróság ezen vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 1 évi börtönbüntetésre enyhítette. A III. r. vádlott esetében törvényes a szabadságvesztés büntetés 2 évi próbaidőre felfüggesztése, illetve nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor, amikor a cselekmény korrupciós jellegére figyelemmel rendfokozat viselésére méltatlanná vált III. r. vádlottat lefokozás katonai mellékbüntetésre is ítélte. A másodfokú bíróság

álláspontja szerint ezek a büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 37. §-ában írt büntetési célokat, ezért a további enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács az ügyben lényeges tárgyi bizonyítéknak tekinthető SIM kártyatartó tok lefoglalásának megszüntetéséről és az I. r. vádlottnak történő kiadásáról rendelkezett. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság rendelkezését megváltoztatva ezen tárgynak az ügy irataihoz csatolását rendelte el.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsa ítéletének egyéb - az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításával, a vagyonekhozjárással és a bűnügyi költséggel kapcsolatos - rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság I., II. és III.r. vádlottak vonatkozásában - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. február 23.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes sk. előadó bíró, Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk. bíró

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Katonai Tanácsának ítélete I. r., II. r. és III. r. vádlottak tekintetében a rendelkező részben írt változtatással jogerős és - a III. r. vádlott szabadságvesztése kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2011. február 23.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Tóth Mihályné
tisztviselő